

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4332/2024
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Марковић, адвокат из ..., против туженог „Шпик Ивањица“ д.о.о. Ивањица, чији је пуномоћник Јелена Лакићевић Шили, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 580/23 од 10.11.2023. године, исправљене решењем Гж 580/23 од 18.01.2024. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 580/23 од 10.11.2023. године, исправљене решењем Гж 580/23 од 18.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 580/23 од 10.11.2023. године, исправљене решењем Гж 580/23 од 18.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 138/21 од 09.12.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на основу накнаде штете исплати 336.906,60 динара са законском затезном каматом од 25.10.2022. године, као дана вештачења, до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 153.665,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 580/23 од 10.11.2023. године, која је исправљена решењем Гж 580/23 од 18.01.2024. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати 214.707,26 динара са законском затезном каматом од 25.10.2022. године до исплате, а одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му на име накнаде материјалне штете исплати преко досуђеног износа, и то за износ од још 122.199,34 динара са законском затезном каматом од 25.10.2022. године до исплате и тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 84.785,40 динара са законском затезном каматом од

дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкова жалбеног поступка од 33.488,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади материјалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 154, 155, 156. став 3. и 376. Закона о облигационим односима (ЗОО), јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка, због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је 12.02.2021. године. Вредност предмета спора је 336.906,60 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић